

yttrede, være Mand, der nyde almindelig Tillid, da det vil befordre deres gavnlige Virksomhed; men den Mand, som besidder folkelig Tillid, vil ikke være ubekendt for Amtsraadsmedlemmerne. Jeg maa derfor holde for, at disse ville være i Besiddelse af det nødvendige Kjendskab, eller idetmindste let vilde kunne erhverve det Kjendskab, der udfordres, naar der skal vælges Forligsmæglere. Jeg kan saaledes ikke finde, at der er tilstrækkelig Grund til at afvige fra Forslaget, saaledes som det er kommet fra Landstthinget, at Forligsmæglerne vælges af Amtsraadet; imidlertid kan jeg ikke tillægge de tvende her foreslaede Valgmaader en saa stor Vægt, at min Mening, om Lovforslaget skal ophøies til Lov eller ikke, er afhængig deraf; hvad enten man følger den ene eller den anden Valgmaade, troer jeg, at man vil kunne faae dygtige Forligsmæglere, skøndt jeg, som sagt, vil foretrække Lovforslagets Bestemmelse, at de skulle vælges af Amtsraadene.

D. Müller: Det var den ærede Ordførers Foredrag, som bragte mig til at antage, at Udvalgets Fleertal tilstegede helst at ville have Almuesfolk til Forligsmæglere, og jeg finder det ogsaa rimeligt, at med den af det foreslaede Valgmaade vil man faae flere Almuesfolk til Forligsmæglere, end naar Regjeringsens Forslag følges. Min Tankegang var forøvrigt ganske simpelt den, at man — med al mulig Agtelse for Almuesfolk — i det Hele ikke er tjent med at faae Almuesfolk til Forligsmæglere, og at Almuesmanden selv mindst kan være tjent med at faae saadanne Forligsmæglere.

Ordføreren: Et eneste Punkt, jeg skal byde ved, er den Frygt, man har for, at de Forligsmæglere, der vælges paa den af Udvalgets Fleertal foreslaede Maade, ikke skulde være Sagen vorne, at de vilde mangle den fornødne praktiske Dygtighed til at nedskrive Forliget paa en forstaaelig og klar Maade, ligesom de ogsaa skulde mangle Dygtighed til at kunne bedømme den juridiske Dvæstion i Sagen. For saavidt man nu vil spørge, om der vil forekomme Sager, hvor der foreligger store juridiske Dvæstioner, er det ganske vist, at saadanne kunne foresalde, men de ere i Almindelighed i Forveien af en saadan Natur, at de ikke ere stikede til Afgjørelse i Forligelsescommissiønen, men fordre en retlig Kjendelse ved Domstolene; det er kun sjældent, at saadanne store processuale Sager komme for Forligscommissiønen, men de skulle jo til Forligsmægling, inden de anhangiggøres for Retten. Hvad der derimod paa Landet er Hovedsagen, hvad der hyppigst forekommer i Forligelsescommissiønerne, det er Retstrætter og Spørgsmaal i Anledning af den simple og ligefremme Maade, hvorpaa Forholdene mellem Beboerne ere ordnede, og jeg maa atter fremhæve, at, hvad det da væsentligst kommer an paa, det er at faae en aabenhjertig Tilstaaelse om, hvorledes det egentlig gik til den Dag, da Contracten blev affuttet, og hvad der egentlig skulde naaes ved Contractforholdets Stiftelse; men det er ofte umuligt at faae en saadan Forklaring frem, naar man ikke blandt Almuesfolket nyder en personlig Tillid som en Mand, der ikke alene laaner Dre til de højere stillede, mere formuende Klasser, men ogsaa til den saakaldte lavere Befolkning.